

แรงจูงใจต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ: กรณีศึกษานักศึกษาบริหารธุรกิจ
ในภาคใต้ของประเทศไทย

**Motivation towards entrepreneurial intention: A case study of business students
in Southern region of Thailand**

พิมพิกา พูลสวัสดิ์^{1*} ดรณิกร สุปันตี²
Pimpika Poolsawat^{1*}, Daraneekorn Supanti²

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
Faculty of Management Sciences, Prince of Songkla University
ต.คอหงส์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90112
Subdistrict Kohong, Hatyai, Songkla, 90112 Thailand

Corresponding Author *

Email: ppk.psw@hotmail.com

Received: June 6,2019; Revised: August 20,2019; Accepted: August 26,2019

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ทูทางจิตวิทยาด้านบวก แนวโน้มของการชอบความเสี่ยงที่มีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาบริหารธุรกิจภาคใต้ของประเทศไทยจำนวน 412 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและทูทางจิตวิทยาด้านบวกสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ส่วนปัจจัยด้านแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงนั้นไม่สามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้ ข้อค้นพบจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทั้งทัศนคติและบุคลิกภาพต่อการเป็นผู้ประกอบการจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ได้

คำสำคัญ: ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ, ทูทางจิตวิทยาด้านบวก, แนวโน้มของการชอบความเสี่ยง, ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ, นักศึกษาบริหารธุรกิจภาคใต้ของประเทศไทย

Abstract

The purpose of this study is to examine the influences of attitude towards entrepreneur, psychological capital, risk-taking propensity on entrepreneurial intention. The responses of 412 business students in Southern region of Thailand were selected using purposive sampling method. Data was analyzed using regression analysis. Results revealed that attitude towards entrepreneur and psychological capital have statistically significant influence on entrepreneurial intention at p-value of 0.01. Risk-taking propensity had positive and insignificant effect. Findings suggests that the development of attitude and personality towards entrepreneurship is essential for promoting students to be young entrepreneur.

Keywords: Attitude towards entrepreneur, psychological capital, risk-taking propensity, entrepreneurial intention, business students Southern region of Thailand

Paper type: Research

1. บทนำ

เมื่อโลกเข้าสู่ยุคศตวรรษที่ 21 การเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว การปรับตัวของคนในสังคมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้สามารถดำรงชีวิตได้ เพื่อให้สามารถนำพาประเทศไปสู่การพัฒนาได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ นักศึกษาเป็นกลุ่มคนที่กำลังจะเข้าสู่วัยทำงานจึงควรให้ความสำคัญในการเตรียมความพร้อมให้สอดคล้องกับกระแสสังคมโลกในปัจจุบัน สำหรับการเรียนรู้นั้นในศตวรรษที่ 21 ได้กำหนดกรอบแนวคิดให้นักศึกษานั้นสามารถรู้จักคิด รู้จักเรียนรู้ทำงาน แก้ไขปัญหา และการสื่อสาร สถาบันการศึกษาจึงควรพัฒนานักศึกษาให้มีทักษะการเรียนรู้และทักษะชีวิต โดยหนึ่งในทักษะที่สถาบันการศึกษาควรให้ความสำคัญในการพัฒนาให้นักศึกษามีทักษะของการเป็นผู้ประกอบการ (Office of the Education Council, 2018) เพื่อให้ประเทศไทยเป็นสังคมผู้ประกอบการได้ การเป็นผู้ประกอบการนั้นมีความสำคัญอย่างมาก เพราะทำให้เกิดการสร้างงานและการพัฒนาประเทศให้มีการขยายตัวทาง เศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้น โดยพบว่า ธุรกิจใหม่นั้นมีการเติบโตที่รวดเร็วมาก (Ayyagari, Demircuc-Kunt, & Maksimovic, 2014) ทำให้เห็นว่าการดำเนินกิจกรรมของผู้ประกอบการจะทำให้เศรษฐกิจได้รับการพัฒนาและพัฒนาศักยภาพในการผลิตสินค้าและบริการได้อย่างต่อเนื่อง จึงควรมีการสร้างแรงบันดาลใจและการส่งเสริมสนับสนุนเริ่มต้นในการทำธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ เพื่อสนับสนุนให้มีจำนวนผู้ประกอบการใหม่มากขึ้น

การเป็นผู้ประกอบการนั้นเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อผ่านกระบวนการตัดสินใจ จากการศึกษาค้นคว้าจะใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Ajzen, 1991) ทำให้พบว่า ความตั้งใจที่จะกระทำนั้นเป็นตัวแปรที่ใช้ในการทำนายพฤติกรรมได้ดีที่สุด ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการนั้นเป็นการแสดงถึงการที่บุคคลนั้นมุ่งมั่น ตั้งใจ และมีเป้าหมายในการประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการ สำหรับปัจจัยที่ทำให้เกิดความตั้งใจที่จะกระทำนั้นได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ บรรทัดฐานทางสังคม การรับรู้ความสามารถในพฤติกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการนั้นสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้มากที่สุด (Mwiya, Wang, Shikaputo, Kaulungombe, & Kayekesi, 2017; Yotongyos & Sukmaungma, 2016) และยังมีงานวิจัยจำนวนมากเช่นกันที่ศึกษาโดยพิจารณาบุคลิกลักษณะส่วนบุคคลทางด้านแนวโน้มของการชอบความเสี่ยง (Ozaralli & Rivenburgh, 2016; Tripopsakul & Pichyangkul, 2018) ซึ่งการเป็นผู้ประกอบการนั้นจะต้องตัดสินใจ ซึ่งย่อมมีความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นได้จากผลลัพธ์จากการตัดสินใจ การเป็นเจ้าของธุรกิจจึงไม่สามารถที่จะปฏิเสธความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นจากการดำเนินธุรกิจได้ ดังนั้นผู้ประกอบการจะต้องมีบุคลิกลักษณะที่ชอบความเสี่ยงมากกว่าการหลีกเลี่ยงความ

เสี่ยง นอกจากนี้ยังพบถึงการศึกษานักศึกษาลักษณะผู้ที่เป็นผู้ประกอบการที่ควรจะมี ได้แก่ ความหวัง การมองโลกในแง่ดี การฟื้นคืนพลัง การรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยบุคลิกเหล่านี้รวมกันเรียกว่า ทูนาทางจิตวิทยาด้านบวก

จากการศึกษาข้อมูลรายภาคของประเทศไทยในปี 2561 ที่ผ่านมามีรายได้อัตราเฉลี่ยรวมของนิติบุคคลเพิ่มขึ้นร้อยละ 13.12 ซึ่งสูงที่สุดเมื่อเทียบกับภาคอื่น ๆ โดยจังหวัดที่มีรายได้รวมสูงที่สุด 4 อันดับแรก ได้แก่ สงขลา ภูเก็ต นครศรีธรรมราช และสุราษฎร์ธานี โดยธุรกิจที่มีความโดดเด่นในภาคใต้ อย่างเช่น ธุรกิจแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ โดยมีจังหวัดภูเก็ตมีรายได้รวมสูงสุดในประเทศไทย และธุรกิจโรงแรม รีสอร์ท และห้องชุด ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี อยู่ในอันดับแรกที่มีอัตราผู้เข้าพักสูงสุดของประเทศไทย (Department of Business Development, 2019) ในขณะที่สำนักงานวิจัยล่าสุดให้ความสำคัญในการศึกษากลุ่มนักศึกษา เพื่อสำรวจความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ โดยได้ศึกษาถึง แรงบันดาลใจและคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ เช่น ความกล้าเสี่ยง ความสามารถในการบริหารจัดการ การมีความเชื่อมั่นต่อตนเอง เป็นต้น ที่มีความสัมพันธ์ต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Kamphaengphet & Phasunon, 2015; Nithikitsookkasem & Wingwon, 2018)

จากประเด็นข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาบริหารธุรกิจใจภาคใต้ของประเทศไทย โดยศึกษาจากอิทธิพลของปัจจัยแรงจูงใจด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ทูนาทางจิตวิทยาด้านบวก และแนวโน้มของการชอบความเสี่ยง เพื่อให้ทราบถึงระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของรุ่นใหม่ แล้วนำไปใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมให้เป็นสังคมแห่งผู้ประกอบการตามนโยบายของประเทศ

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ทูนาทางจิตวิทยาด้านบวก แนวโน้มของการชอบความเสี่ยงที่มีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

3. การทบทวนวรรณกรรม

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจต่อการเป็นผู้ประกอบการ งานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า แรงจูงใจนั้นเกิดจากทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บุคลิกภาพ และภูมิหลังของบุคคลนั้นสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Carsrud & Brannback, 2011; Estay, Durrieu, & Akhter, 2013) ผู้วิจัยจึงนำเสนอแนวคิดของปัจจัยด้านแรงจูงใจที่สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Mwiya et al., 2017; Yotongyos & Sukmaungma, 2016) ทูนาทาง

จิตวิทยาต้านบวก (Jin, 2017; Luthans, Youssef, & Avolio, 2007) แนวโน้มของการชอบความเสี่ยง (Bolton & Lane, 2012; Ozaralli & Rivenburgh, 2016; Singh, Verma, & Rao, 2016) ดังนี้

3.1 ทักษะติดต่อการเป็นผู้ประกอบการ

ทัศนคติเป็นปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะกระทำ สามารถใช้ทำนายพฤติกรรม (Ajzen, 1991) ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการนั้นเป็นการประเมินผลส่วนบุคคลต่อพฤติกรรมซึ่งมีได้ทั้งทางบวกและทางลบ โดยการมีทัศนคติทางบวกจะนำไปสู่ความพึงพอใจในการแสดงพฤติกรรม (Douglas & Fitzsimmons, 2013) ซึ่งบุคคลที่มีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการจะมีมุมมองถึงการเป็นผู้ประกอบการนั้นน่าดึงดูดใจ เพราะเป็นอาชีพที่ทำให้มีโอกาสได้รับผลตอบแทนที่ดีกว่าอาชีพอื่น ๆ สามารถบริหารจัดการงานได้อย่างอิสระ จึงมีการประเมินผลต่อการเป็นผู้ประกอบการนั้นมีผลดี หลายงานวิจัยที่ผ่านมาอย่างเช่น Mwiya et al. (2017) ที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในประเทศกำลังพัฒนา โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนพบว่า ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ และมีขนาดในการส่งอิทธิพลมากที่สุด ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการนั้นเป็นปัจจัยแรงจูงใจของการเป็นผู้ประกอบการที่สำคัญเพราะทำให้บุคคลเห็นถึงการเป็นผู้ประกอบการนั้นมีความอิสระ สามารถสร้างความมั่งคั่งได้ จึงทำให้เกิดแรงดึงดูดใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับ Yotonyos and Sukmaungma (2016) ที่ได้ค้นพบว่า การที่บุคคลมีทัศนคติด้านบวกต่อการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีมุมมองถึงการประกอบอาชีพผู้ประกอบการนั้นมีข้อดีต่อตนเองมากกว่าข้อเสีย จะทำให้เกิดความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ จึงนำมาสู่การตั้งสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 1 ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

3.2 ทูทางจิตวิทยาต้านบวก

ทูทางจิตวิทยาต้านบวกเป็นบุคลิกภาพที่มีความหวังส่งผลให้มีพลังในการทำสิ่งที่ตั้งเป้าหมายไว้ มีมุมมองถึงเหตุการณ์ในปัจจุบันและอนาคตในด้านบวกเสมอ และเมื่อพบเจออุปสรรคจะสามารถเริ่มต้นใหม่ได้ รวมถึงมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการทำสิ่งที่วางแผนไว้ให้ประสบความสำเร็จ (Luthans et al., 2007) ดังนั้นปัจจัยทูทางจิตวิทยาต้านบวกจึงประกอบด้วย ความหวัง การมองโลกในแง่ดี การฟื้นคืนพลัง การรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยทูทางจิตวิทยาต้านบวกนั้นสามารถที่จะพัฒนาได้ ซึ่งบุคคลที่มีองค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นส่วนที่ส่งเสริมให้ผู้นั้นมีพฤติกรรมได้ การศึกษาที่ผ่านมาวิจัยจำนวนหนึ่ง Hmieleski and Carr (2008) ที่ศึกษาถึงทูทางจิตวิทยาต้านบวกกับความสามารถในการสร้างธุรกิจใหม่ โดยพบว่า ทูทางจิตวิทยาต้านบวกนั้น

สามารถใช้อธิบายการเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่ได้ ซึ่งได้สนับสนุนทูทางจิตวิทยาต้านบวกนั้นเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลเป็นผู้ประกอบการใหม่ได้ สอดคล้องกับ Jin (2017) ที่ได้ศึกษาถึงบุคลิกภาพของผู้ประกอบการ ด้านทูทางจิตวิทยาต้านบวกในการส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ เพื่อทำนายการตัดสินใจดำเนินกิจกรรมในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งพบว่า ทูทางจิตวิทยาต้านบวกสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ได้ โดยบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าจะสามารถเป็นผู้ประกอบการได้ประสบความสำเร็จ มีเป้าหมายและแนวทางในการทำธุรกิจ และเชื่อว่าตนเองนั้นมีความอดทนสามารถก้าวผ่านอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในการเป็นผู้ประกอบการได้ รวมถึงการที่มองเห็นถึงสิ่งดี ๆ และความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นจากการเป็นผู้ประกอบการ จึงได้ทดสอบสมมติฐานที่ 2 ดังนี้

สมมติฐานที่ 2 ทูทางจิตวิทยาต้านบวกสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

3.3 แนวโน้มของการชอบความเสี่ยง

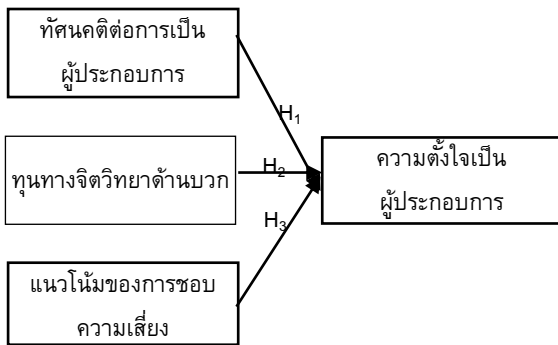
แนวโน้มของการชอบความเสี่ยงเป็นบุคลิกภาพของผู้ประกอบการ เพราะผู้ประกอบการนั้นจะต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบกับความเสี่ยงขึ้นกับการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจ โดยอาจจะได้รับความสำเร็จหรือล้มเหลวจากการทำธุรกิจ ซึ่งการที่เป็นผู้มีแนวโน้มของการชอบความเสี่ยง จะทำให้เห็นถึงความกล้าที่จะทำสิ่งใหม่ มีความกล้าได้กล้าเสีย ทำให้มีโอกาสที่จะได้รับผลตอบแทนที่สูงเช่นเดียวกัน (Bolton & Lane, 2012) สำหรับงานวิจัยที่ผ่านมา Singh et al. (2016) ได้ศึกษาถึงบุคลิกภาพที่สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ โดยพบว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพด้านแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงในระดับมากนั้นจะสามารถทำให้เกิดความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้ เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Ozaralli and Rivenburgh (2016) ที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่สำคัญต่อการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ โดยค้นพบว่า ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ โดยเฉพาะแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงเป็นปัจจัยที่สำคัญหากบุคคลมีบุคลิกภาพด้านแนวโน้มของการชอบความเสี่ยง จะทำให้มีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับที่สูง

สมมติฐานที่ 3 แนวโน้มของการชอบความเสี่ยงสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

3.4 การพัฒนากรอบแนวคิด

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ทูทางจิตวิทยาต้านบวกและแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ เพื่อทำนายการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ และตัวแปรต้นลักษณะประชากรศาสตร์เป็นตัวแปรควบคุม ได้แก่ เพศ ภูมิภาคของครอบครัว (ครอบครัวได้ประกอบธุรกิจ) ประสบการณ์การเป็นผู้ประกอบการ (การเคย

ได้รับการฝึกปฏิบัติในการจำลองการเป็นผู้ประกอบการ (Pfeifer, Sarlija, & Susac, 2016) สามารถพิจารณาได้ดังภาพที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. วิธีการดำเนินงานวิจัย

4.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษาคั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายในภาคใต้ของประเทศไทยที่เป็นนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายในภาคใต้ของประเทศไทยที่เป็นนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่มีบริบทการศึกษาคล้ายคลึงกัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 2,153 คน โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้โปรแกรม G*power (Faul, Erdfelder, Lang, & Buchner, 2007) สามารถคำนวณกลุ่มตัวอย่างได้จำนวน 412 คน

4.2 การสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ซึ่งได้กำหนดเป็นนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจ ร่วมกับการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา โดยกำหนดสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างเท่า ๆ กันในแต่ละมหาวิทยาลัยเป็นจำนวน 103 คน และดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2561 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2562

4.3 เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือวิจัยคือ แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยคำถามด้านความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Linan & Chen, 2009) ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Linan & Chen, 2009) ทุนทางจิตวิทยาด้านบวก (Luthans et al., 2007) แนวโน้มของการชอบความเสี่ยง (Bolton & Lane, 2012) และลักษณะทางประชากรศาสตร์ โดยมีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วยการตรวจสอบความเที่ยงตรงจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (IOC) พบว่า แต่ละข้อคำถามมีค่า IOC มากกว่า 0.5 และนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) จำนวน 50 ชุด เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ซึ่งพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอ

นาค (Cronbach' s Alpha) โดยมีค่าตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป เมื่อได้แบบสอบถามที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์จึงนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

4.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิงในการทดสอบสมมติฐานคือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression)

5. ผลการวิจัย

5.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษานี้มีจำนวน 392 คน ส่วนใหญ่พบว่า เป็นเพศหญิงร้อยละ 80.6 กำลังศึกษาชั้นปีสุดท้ายที่ด้านบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราชร้อยละ 30.6 รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตร้อยละ 29.3 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีร้อยละ 20.9 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาร้อยละ 19.1 ตามลำดับ โดยเมื่อพิจารณาระดับความคิดเห็นของความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 6.04$, S.D. = 0.71) ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 5.92$, S.D. = 0.67) ทุนทางจิตวิทยาด้านบวกอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.92$, S.D. = 0.54) แนวโน้มของการชอบความเสี่ยงระดับมาก ($\bar{X} = 3.94$, S.D. = 0.53) ส่วนระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสามารถพิจารณาได้ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	1	2	3	4
EI	1			
ATE	0.644**	1		
PSY	0.628**	.660**	1	
RT	0.446**	.570**	.544**	1

หมายเหตุ: EI = ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ, ATE = ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ, PSY = ทุนทางจิตวิทยาด้านบวก, RT = แนวโน้มของการชอบความเสี่ยง, **ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

5.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบสมมติฐานการศึกษานี้พบว่า ปัจจัยทั้งหมดสามารถอธิบายความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 48.2 สามารถพิจารณาผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณได้ดังตารางที่ 2 ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta = 0.395$, $p < 0.01$) และทุนทางจิตวิทยาด้านบวก ($\beta = 0.344$, $p < 0.01$) สามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 แต่ปัจจัย

แนวโน้มของการชอบความเสี่ยง ($\beta = 0.029, p > 0.05$) นั้นไม่สามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนลักษณะทางประชากรศาสตร์ส่วนบุคคลที่เคยได้รับการฝึกการฝึกปฏิบัติในการจำลองการเป็นผู้ประกอบการ สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้ ส่วนเพศและครอบครัวที่เป็นผู้ประกอบการนั้นไม่สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

	Model1	Model2
1. เพศ	.005	-.026
2. ภูมิภาคหลังครอบครัว	.090	.001
3. ประสบการณ์การเป็นผู้ประกอบการ	.147**	.041
4. ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ		.395**
5. ทูทางจิตวิทยาต้านบวก		.344**
6. แนวโน้มของการชอบความเสี่ยง		.029
R	.184	.700
R ²	.034	.490
Adjust R ²	.026	.482
ΔR^2	.034	.457
F	4.411	60.282
ΔF	4.411	112.269
Sig. F	.005	.000

หมายเหตุ: **ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01, *ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

6. อภิปรายผล

ผลการศึกษาในครั้งนี้ทำให้พบว่า ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการนั้นสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้ โดยมีขนาดในการส่งอิทธิพลมากที่สุดสอดคล้องกับการวิจัยของ Schwarz, Wdowiak, Almer-Jarz, and Breitenacker (2009) ได้ศึกษาพบว่า ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาได้มากที่สุด เนื่องจากนักศึกษามีทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการนั้นทำให้ความเป็นอิสระโดยกลุ่มตัวอย่างที่ได้ศึกษาในครั้งนี้จัดอยู่ในกลุ่มเจเนอเรชันวาย (Generation Y) ซึ่งจะมีบุคลิกลักษณะที่ชอบความอิสระทางความคิดและการตัดสินใจเลือก และมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเครื่องมือสื่อสารในการทำงาน เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Mihalcea, Mitan, and Vitelar (2012) ที่ได้

สนับสนุนว่า คนกลุ่มเจเนอเรชันวายนั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยมีความมุ่งมั่นที่จะเป็นเจ้าของตัวเองสามารถที่จะทำงานหนักเพื่อธุรกิจของตนเอง โดยจะมีความสนใจในการทำธุรกิจออนไลน์ และผลการศึกษาในครั้งนี้ยังสอดคล้องกับ Solesvik (2013) ที่พบว่า นักศึกษาด้านบริหารธุรกิจนั้นมีทัศนคติด้านบวกต่อการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาที่ศึกษาในสาขาอื่น ๆ ซึ่งทำให้เห็นว่า ผู้ที่ศึกษาด้านบริหารธุรกิจจะมีแรงจูงใจสูงในการเป็นผู้ประกอบการ

สำหรับปัจจัยทุนทางจิตวิทยาต้านบวกสามารถส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Jin (2017) ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาด้านบริหารธุรกิจนั้นเป็นผู้ที่มีความหวังว่าจะสามารถไปถึงเป้าหมายในการทำธุรกิจที่ตั้งไว้ได้ มีการมองโลกในแง่ดีว่าจะมีสิ่งที่ดีเกิดขึ้นเสมอในการทำธุรกิจ หากพบเจออุปสรรคในการทำธุรกิจ จะสามารถฟื้นคืนพลังจากเหตุการณ์ความล้มเหลวเพื่อที่จะเริ่มต้นใหม่ได้ รวมถึงการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีความมั่นใจต่อตนเองในการทำธุรกิจ ส่วนผลการศึกษาที่พบว่าปัจจัยแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ แต่ไม่สามารถส่งอิทธิพลไปยังความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับ Ferreira, Raposo, Gouveia Rodrigues, Dinis, and Paco (2012) ที่พบถึงแนวโน้มของการชอบความเสี่ยง มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเป็นไปได้ว่านักศึกษายังขาดประสบการณ์จากการทำธุรกิจที่ต้องมีความกล้าได้กล้าเสียถึงจะมีโอกาสที่จะได้รับผลตอบแทนที่สูง

สำหรับปัจจัยลักษณะประชากรศาสตร์ทางด้านเพศ ครอบครัวที่ทำธุรกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ส่วนการที่บุคคลเคยได้รับการฝึกปฏิบัติในการจำลองการเป็นผู้ประกอบการมาก่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ทำให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติจำลองการเป็นผู้ประกอบการช่วยพัฒนาส่งเสริมให้นักศึกษามีความมุ่งมั่นที่จะเป็นผู้ประกอบการนั้นมีความสำคัญที่ช่วยให้บุคคลมีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ และเมื่อพิจารณาร่วมกับปัจจัยด้านแรงจูงใจทำให้เห็นถึงความสำคัญในการพัฒนาให้บุคคลมีความคิดที่จะจัดตั้งทำธุรกิจใหม่นั้นควรผลักดันให้บุคคลมีทัศนคติทางบวกต่อการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงการพัฒนาบุคลิกภาพทุนทางจิตวิทยาต้านบวกนั้นจะสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้

ข้อค้นพบครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้สำหรับการพัฒนาหลักสูตรให้มีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลิกลักษณะด้านการเป็นผู้ประกอบการให้แก่นักศึกษา ซึ่งจะทำให้สามารถปรับปรุงบุคลิกภาพให้มีแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงที่มากขึ้น ซึ่งอาจเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ (Integrated learning) โดยใช้วิธีการจัดการเรียนการ

สอนแบบหลากหลายวิธี ด้วยการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์ ทักษะและเนื้อหาสาระเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะเรียนรู้ถึงบุคลิกภาพที่สำคัญในการเป็นผู้ประกอบการในยุคปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น การพัฒนาหลักสูตรและนโยบายของมหาวิทยาลัยเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้เริ่มทำธุรกิจใหม่หลังจากสำเร็จการศึกษานั้นควรจะส่งเสริมแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในยุคศตวรรษที่ 21 จึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยนักวิชาการทางการศึกษาและผู้กำหนดนโยบายควรมีการออกแบบและการนำวิธีการสอนในรูปแบบใหม่ไปปรับใช้ อย่างการมีระบบพี่เลี้ยง (Mentoring) โดยการใช้ความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์เก่าที่เป็นเจ้าของธุรกิจ การเชิญวิทยากรบรรยายให้ความรู้คุณลักษณะที่สำคัญในการเป็นผู้ประกอบการทั้งผู้ที่ประสบความสำเร็จและเคยประสบความล้มเหลวในการทำธุรกิจ

7. สรุปผลการวิจัย

ผลจากการศึกษาในครั้งนี้ทำให้สามารถยืนยันทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นสิ่งสำคัญในการสนับสนุนเพื่อส่งเสริมการเริ่มต้นทำธุรกิจของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในยุคศตวรรษที่ 21 จึงควรมุ่งเน้นไปที่การให้ความสำคัญกับการทำให้บุคคลมีทัศนคติทางบวกต่อการเป็นผู้ประกอบการ เพราะจะทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการในอนาคตได้ และยังได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยด้านทุนทางจิตวิทยาส่วนบุคคลที่ส่งผลให้บุคคลมีแรงจูงใจเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ และควรพัฒนานักศึกษาให้มีบุคลิกลักษณะด้านแนวโน้มของการยอมรับความเสี่ยงมากขึ้น เพราะการเป็นผู้ประกอบการนั้นการชอบความเสี่ยงเป็นคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่สำคัญ เพื่อที่จะทำให้สามารถที่จะตัดสินใจดำเนินธุรกิจได้ดีมากยิ่งขึ้น และยังส่งเสริมให้บุคคลนั้นมีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้มากขึ้นในทิศทางเดียวกัน เพื่อสนับสนุนให้นักศึกษามีความพร้อมที่จะเป็นผู้ประกอบการหลังสำเร็จการศึกษา ทำให้ส่งเสริมการสร้างสังคมผู้ประกอบการและมีแนวทางที่จะผลักดันให้เกิดผู้ประกอบการใหม่ตามนโยบายของภาครัฐที่กำหนดไว้

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากผลการศึกษาในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงปัจจัยด้านแรงจูงใจที่สำคัญในการส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการคือ ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและทุนทางจิตวิทยาส่วนบุคคล สะท้อนให้เห็นว่าบุคคลมีมุมมองต่ออาชีพผู้ประกอบการนั้นเป็นอาชีพที่น่าดึงดูดใจ มีความน่าสนใจ รวมถึงเห็นโอกาสในการประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการนั้นสร้างรายได้มากกว่าอาชีพอื่น ๆ ทำให้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมให้บุคคลมีความ

ตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้มากขึ้น นอกจากนี้ควรพัฒนาบุคลิกภาพด้านแนวโน้มของการชอบความเสี่ยง โดยเสริมสร้างความเข้าใจต่ออาชีพการเป็นผู้ประกอบการนั้นต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ไม่แน่นอน ถึงแม้จะมีความเสี่ยงที่อาจจะเกิดความล้มเหลวจากการดำเนินธุรกิจ แต่ในขณะที่เดียวกันก็จะมีโอกาสที่จะได้รับผลตอบแทนที่สูงเช่นกัน ดังนั้นการส่งเสริมให้นักศึกษามีแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงจึงเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจมากขึ้นที่จะเป็นผู้ประกอบการในอนาคต

2. การจัดกิจกรรมเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ควรจะมีทั้งการจัดการเรียนการสอนทั้งในรายวิชา และการจัดโครงการที่สามารถใช้บูรณาการกับการเรียนการสอนให้นักศึกษาได้มีการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะของผู้ประกอบการให้สามารถสร้างธุรกิจใหม่ได้ เช่น การมีพื้นที่ในการทำงานร่วมกันหรือเวทีให้นักศึกษาสามารถที่จะแสดงออกถึงแนวคิดในการทำธุรกิจ การจัดโปรแกรมบ่มเพาะในการทำธุรกิจ เป็นต้น

8.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มายืนยันผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ และอาจจะได้รับข้อมูลปัจจัยอื่น ๆ ที่สามารถอธิบายถึงแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในช่วงยุคศตวรรษที่ 21 ได้มากยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาปัจจัยด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการเป็นตัวแปรต้นกลาง ซึ่งอาจมีความเป็นไปได้ว่าสามารถส่งอิทธิพลทางอ้อมระหว่างแนวโน้มของการชอบความเสี่ยงกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9. References

- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50(2), 179-211.
- Ayyagari, M., Demircug-Kunt, A., & Maksimovic, V. (2014). Who creates jobs in developing countries?. *Small Business Economics*, 43(1), 75-99.
- Bolton, D., & Lane, M. D. (2012). Individual entrepreneurial orientation: Development of a measurement instrument. *Education + Training*, 54(2/3), 219-233.

- Carsrud, A., & Brannback, M. (2011). Entrepreneurial motivations: what do we still need to know?. *Journal of Small Business Management*, 49(1), 9-26.
- Department of Business Development. (2019). *Business Data Warehouse*. Retrieved April, 20, 2019, from <http://datawarehouse.dbd.go.th/area/overview>
- Douglas, E. J., & Fitzsimmons, J. R. (2013). Intrapreneurial intentions versus Entrepreneurial intentions: Distinct constructs with different antecedents. *Small Business Economics*, 41(1), 115-132.
- Estay, C., Durrieu, F., & Akhter, M. (2013). Entrepreneurship: From motivation to start-up. *Journal of International Entrepreneurship*, 11(3), 243-267.
- Faul, F., Erdfelder, E., Lang, A. G., & Buchner, A. (2007). G* Power 3: A flexible statistical power analysis program for the social, behavioral, and biomedical sciences. *Behavior Research Methods*, 39(2), 175-191.
- Ferreira, J. J., Raposo, M. L., Gouveia Rodrigues, R., Dinis, A., & Paco, A. (2012). A model of entrepreneurial intention: An application of the psychological and behavioral approaches. *Journal of Small Business and Enterprise Development*, 19(3), 424-440.
- Hmieleski, K. M., & Carr, J. C. (2008). The relationship between entrepreneur psychological capital and new venture performance. *Frontiers of Entrepreneurship Research*, 28(4), 1-15.
- Jin, C. H. (2017). The effect of psychological capital on start-up intention among young start-up entrepreneurs. *Chinese Management Studies*, 11(4), 707-729.
- Kamphaengphet, M., & Phasunon, P. (2015). Entrepreneurial intentions of Huachiew Chalermprakiet University student. *Business Review Journal*, 7(1), 207-224.
- Linan, F., & Chen, Y. W. (2009). Development and cross-cultural application of a specific instrument to measure entrepreneurial intentions. *Entrepreneurship: Theory and Practice*, 33(3), 593-617.
- Luthans, F., Youssef, C. M., & Avolio, B. J. (2007). *Psychological Capital: Developing the Human Competitive Edge*. NY: Oxford University Press.
- Mihalcea, A. D., Mitan, A., & Vitelar, A. (2012). Generation Y: Views on entrepreneurship. *Economia Seria Management*, 15(2), 277-287.
- Mwiya, B., Wang, Y., Shikaputo, C., Kaulungombe, B., & Kayekesi, M. (2017). Predicting the entrepreneurial intentions of university students: Applying the theory of planned behaviour in Zambia, Africa. *Open Journal of business and management*, 5, 592-610.
- Nithikitsookkasem, P., & Wingwon, B. (2018). Model entrepreneurial intention of students vocational in education for enterprise incubator project. *Journal of Business administration*, 7(1), 146-161.
- Office of the education council. (2018). *Entrepreneurship Education*. Bangkok, Thailand: Prigwhangraphic.
- Ozaralli, N., & Rivenburgh, N. K. (2016). Entrepreneurial intention: antecedents to entrepreneurial behavior in the USA and Turkey. *Journal of Global Entrepreneurship Research*, 6, 1-32.

- Pfeifer, S., Sarlija, N., & Zekic Susac, M. (2016).
Shaping the entrepreneurial mindset:
Entrepreneurial intentions of business students
in croatia. *Journal of Small Business
Management*, 54(1), 102-117.
- Schwarz, E. J., Wdowiak, M. A., Almer-Jarz, D.
A., & Breitenecker, R. J. (2009). The effects of
attitudes and perceived environment conditions
on students' entrepreneurial intent: An Austrian
perspective. *Education+ Training*, 51(4), 272-
291.
- Singh, B., Verma, P., & Rao, M. (2016). Influence
of individual and socio-cultural factors on
entrepreneurial intention. *South Asian Journal of
Management*, 23(1), 33–56.
- Solesvik, M. Z. (2013). Entrepreneurial
motivations and intentions: Investigating the role
of education major. *Education+ Training*, 55(3),
253-271.
- Tripopsakul, S., & Pichyangkul, C. (2018). Factors
influencing youth entrepreneurs in Thailand.
Nida Business Journal, 22, 44-60.
- Yotonyos, M., & Sukmaungma, S. (2016).
Factors affecting entrepreneurial intention of
undergraduate students: A case study of Bangkok
university. *Suthiparithat Journal*, 30(95), 103-
115.